

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 37. Translatio S. Babylæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. linis fabula, cui templi superstitio innite-
A. C. 362. batur, ad excitandas juvenum cupidita-
 tes erat aptissima; lascivientis Dei exem-
 plum pudicos esse non sinebat, nec pati,
 ut alii essent; si quis in oppido Daphne
 habitabat, nullius irretitus amoribus, stu-
 pidus ille, & sensu carere credebatur, cu-
 jus occursum tanquam hominis impii, &
 pessimi ominis omnes fugiebant.

§. XXXVII.

Translatio S. Babylæ.

Sup. XIII. **G**allus Cæsar, Juliani frater, ut locum
S. 4. tantopere profanatum emundaret,
 ex urbe Antiochia S. Babylæ Reliquias il-
 luc inferri ante annos undecim jusserat,
 & exinde oraculum obmutuerat; Gen-
 tiles silentii causam Sacrificiorum, &
 cultus Apollinis cessationi adscribebant,
 at quamvis Julianus nec Sacrificiis, nec
 libationibus parceret, nullum amplius re-
 sponsum potuit elici, nisi quod oraculum
 silentii sui rationem reddiderit, locum os-
 sibus mortuorum esse repletum. Intel-
 lexit effati sensum Julianus, & quamvis
 plura alia mortuorum corpora Daphne es-
 sent sepulta, solius Martyris Babylæ cor-
Ruf. 1. c. 35. pore Deum suum offendi cognovit, jussit-
 que, ut Galilæi loculum auferrent. Chri-
Theod. III. stianorum omnis ætas, & sexus conven-
6. 10. runt, & sandapilam pretiosam, currui im-
 positam, transtulerunt Antiochiam, a qua
 Daphne

Daphne stadiis quadraginta, id est, dua-Sæculum IV.
 bus ferme leucis distabat; Hæc transla- A. C. 362.
 tio, Christianis lætitia exultantibus, tri-
 umphi speciem referebat, quem S. Mar-
 tyr Dæmonibus devictis meruisset; ut
 gaudium testarentur, atque tam longi
 itineris laborem levarent, Psalmos canebant.
 Qui canendi peritiores erant, incipiebant;
 his omnis populus respondebat, ad quemlibet
 versum repetens illa verba: *confundantur omnes, qui adorant* *Psalm. 96. 7.*
sculptilia, & gloriantur in simulacris suis.
 Cantantium voces usque ad Cœlum extollebantur.
 Julianus hac pompa, & probroso Gentilibus cantu
 offensus, pœnas a Christianis exposcere statuit; *Sozom. V. c. 20.*
 Salustio Prætorii Orientis Præfecto, alteri,
 quam illi Galliarum, aliter videbatur, quamvis
 ipse Gentilis esset, dicebatque Imperatori,
 sic iis adeo concupitam Martyrii gloriam
 concessurum; at illo in proposito perveraciter
 perseverante, Salustius, ut obediret, die altera
 aliquos Christianos comprehendi, & in carcerem
 mittere iussit. Cum sibi ex captivis unum *Ruf. ibid.*
 adduci præcepisset, ei juvenis, nomine
 Theodorus, sistitur, qui ipsius jussu a mane
 usque ad vesperum tortoribus aliis, & aliis
 labori succedentibus tanta crudelitate
 cruciatus est, ut spectatores faterentur,
 nihil unquam a se visum, quod huic sævitie
 par esse possit. Interim Theodorus

Sæculum IV. inter duos tortores in equuleo suspensus
A. C. 362. vultu tranquillo, & hilari eundem Psalmum, quem Ecclesia Christianorum die præcedenti cecinerat, repetebat. Eo in custodiam remisso, Salustius, quid egisset,

Aug. XVIII ad Imperatorem defert, suadens, desisteret ab incepto, ex quo utilitatis nihil, sed multum dedecoris expectandum esset.

Theod. III. Rufinus, qui hanc historiam narrat, propriis oculis vidisse se Antiochiæ hunc Theodorum affirmat, sibi que interroganti, an dolorum acerbitatem sensisset, respondisse; se ab initio quidquam doloris sensisse, ad deinde penes se vidisse juvenem, vultus sudorem candidissimo linteo abstergentem, & sæpe aquam frigidam sibi propinantem, qua ita fuisset refocillatus, ut, cum deinde ab equuleo fuisset depositus, id sibi nulla levaminis, sed mœstitiæ causa fuisset.

Aliam hujusmodi confusionem Julianus a quadam vidua notissimæ pietatis, nomine Publia, tulit; ea filium ex matrimonio, in quo modico tempore vixerat, genuerat, Joannem dictum, qui diu inter Presbyteros Antiochenos primus fuit, atque sæpius aliquorum suffragiis in Episcopum cooptatus, quod autem onus ipse semper devitavit. Mater ejus Publia cœnobio Virginum præerat, quibuscum quotidie Laudes Divinas canebat; si Imperatorem ante illarum ædes transire contingeret,

geret, unitas voces extollebant omnes, Sæculum IV. A. C. 362.
 illos præcipue Psalmos canentes, quibus Idolorum vanitas deridetur, qualis est:
Simulacra Gentium, aurum, & argentum, Psal. 113.
opera manuum hominum. Similes illis 4. 8.
fiant, qui faciunt ea, & omnes, qui confi-
dunt in eis. Iratus Julianus iussit, ut
 quotiescunque ipse transiret, tacerent hæ
 sæminæ. Publia contempto ejus impe-
 rio, sodalibus suis animos addidit, atque,
 alia vice Imperatore transeunte, incita-
 vit, ut canerent: *Exsurgat Deus! & dis-* Psal. 67.
si-pentur inimici ejus! Julianus multo ma-
 gis irritatus, Publiam ad se adduci, &
 nulla senectutis, vel pietatis eximiæ habi-
 ta ratione, ab uno Prætorianorum suorum
 ejus ambas genas alapis contundi, totas-
 que rubore suffundi præcipit. Illa ma-
 ximo se honore pro Christo affectam æsti-
 mans, in suam cellam rediit, & consueta
 cantica spiritualia continuavit.

§. XXXVIII.

Templum Daphnes consumitur.

Sancti Babylæ Reliquiæ Antiochiæ in Chryf. pag. 463.
 eodem loco sacro repositæ sunt, ubi Sozom. V. c. 20.
 ante translationem, Galli Cæsaris jussu Theod. III. c. 2.
 factam, asservabantur; at brevi post ignis
 Daphnes templum corripuit, tectum
 omne consumptum, ornamenta, & Ido-
 lum Apollinis, ex ligno quidem deaura-
 to, sed arte, & opere speciosissimum, a